

Arrest

**nr. 103 866 van 30 mei 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 8 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 september 2012, waarbij het recht op vestiging wordt ingetrokken en van het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies), betekend op 10 januari 2013.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. HAWWASH verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 december 2006 vroeg verzoeker een visum lang verblijf (type D) aan, in functie van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote, met wie hij op 15 november 2006 huwde in China.

1.2. Op 13 april 2007 werd hem een visum gezinshereniging uitgereikt.

1.3. Op 7 juni 2007 diende verzoeker een aanvraag tot vestiging in bij het bevoegde gemeentebestuur.

1.4. Op 7 november 2007 werd verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 17 juli 2008 werd omgezet naar een F-kaart.

1.5. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 29 november 2011 werd verzoekers huwelijk nietig verklaard wegens een schijnhuwelijk. Het hoger beroep werd bij arrest van 28 maart 2012 niet ontvankelijk verklaard wegens laattijdigheid.

1.6. Op 14 september 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij verzoekers recht op vestiging werd ingetrokken.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene heeft een F+ kaart bekomen op basis van gezinshereniging in functie van zijn Belgische echtgenote Z. Q. Y. met wie hij huwde op 15.11.06. Hij diende een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum D op basis van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980 op 01.12.06. Het visum werd hem toegestaan op 13.04.07. Op 07.06.07 diende hij een aanvraag vestiging in en werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 07.11.07 verkreeg hij een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 17.07.08 werd omgezet naar een F+ kaart. Op 29.11.11 werd het huwelijk tussen Z. en Z. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen (ref 11/3007/A). Het Hof van Beroep verklaarde het hoger beroep onontvankelijk wegens laattijdigheid op 28.03.2012. Het huwelijk werd dus strijdig bevonden met de Belgische en internationale openbare orde. De betrokkene heeft de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen. Als een gevolg van het algemeen rechtsprincipe ‘fraus omnia corrumpit’ wordt zijn recht op vestiging in het Rijk ingetrokken.(...)”.

1.7. Op 14 september 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13 sexes). Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie N.B., wvd Adviseur

wordt aan de genaamde Z.Z. (...) die de Chinese nationaliteit heeft, het bevel gegeven om ten laatste op 09/02/2013 (termijn 30 dagen datum vermelden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

REDEN VAN DE BESLISSING :

☐ *2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

Het wettig verblijf van de betrokkene is verstreken. Als gevolg van de vernietiging van het huwelijk op basis waarvan de betrokkene zijn recht op vestiging in het Rijk verkreeg vervallen ook alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten. Zijn recht op vestiging werd ingetrokken bij beslissing van 14.09.2012.

☐ *3° ‘wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen van 29.11.11 (...) werd betrokkenes huwelijk met de Belgische onderdane Z.Q.Y. vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk en dus als strijdig met de openbare orde bevonden.

☐ *In uitvoering van artikel 74/14, §2, van de wet van 15 december 1980, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om ;*

O zich wekelijks aan te melden als de burgemeester of zijn gemachtigde of de agent of de ambtenaar van Dienst Vreemdelingenzaken dit vraagt en

O een kopij van identiteitsdocumenten te overhandigen

REDEN VAN DE BESLISSING :

Gezien uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt dat hij geen ontzag heeft voor de Belgische migratiewetten bestaat het risico dat hij niet uit vrije wil gevolg zal geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Indien de betrokkene het grondgebied niet vrijwillig verlaat kan hij opgesloten worden met het oog op een gedwongen vertrek

□ *In uitvoering van artikel 74/11, §1, derde lid, van de wet van 15 december van 1980 :de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van VIJF JAAR indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;*

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene had volgens de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen (...) niet de intentie om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met de Belgische onderdane met wie hij huwde. Hij heeft bewust en met een frauduleuze intentie misbruik gemaakt van de Belgische procedures voor gezinshereniging. Het staat vast dat mijnheer gefraudeerd heeft teneinde zijn verblijf te verkrijgen. Zijn recht op vestiging werd ingetrokken wegens fraude op 14.09.2012. (...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Verzoekers betoog is volgens de verwerende partij enkel gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Zij acht het beroep dan ook onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Verwerende partij kan echter niet worden gevolgd in haar standpunt. Immers voert verzoeker ter ondersteuning van het tweede middel waarin de schending wordt opgeworpen van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenbesluit) onder meer aan dat hij een bijlage 21 diende te ontvangen in plaats van een bijlage 13sexies samen met een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht. Dit betoog is wel degelijk mede gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”*.

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, *“Schending van de hoorplicht op zich en in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel. Schending van art. 28 van Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht tot doel heeft dat de bestuurde zijn standpunt op nuttige wijze kan doen kennen en bovendien dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel respecteert door pas een beslissing te nemen na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van de relevante gegevens. (I. Opdebeek, op.cit. p. 235 e.v.).

Dat het verhoor als basis zal dienen voor verdere stappen binnen de administratieve procedure; dat het daarom noodzakelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis heeft van alle relevante informatie; dat het verhoor daarom met respect voor het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht moet af genomen worden.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht enkel van toepassing is bij afwezigheid van een normatieve regeling van de hoorplicht. Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht van toepassing is bij het nemen van beslissingen met individuele draagwijdte; dat de bestreden beslissing gevolgen ressorteert die een weerslag heeft op de rechtstoestand van verzoeker; dat de bestreden beslissing een individuele draagwijdte heeft.

Dat het beginsel van behoorlijk bestuur de hoorplicht geldt bij het nemen van individuele bestuurshandelingen t.a.v. burgers, ambtenaren, mandatarissen en andere besturen; dat verzoeker burger is.

Dat in onderhavig geval duidelijk blijkt dat de hoorplicht die bestaat in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken niet vervuld werd.

Dat niet de feiten zelf kunnen worden betwist maar de intrekking van het verblijfsrecht.

Tot de intrekking van het verblijfsrecht diende verzoeker immers te worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie.

Dat Richtlijn 2004/38 in art. 28 hieromtrent het volgende vermeld:

1. Alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie

in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging.

Behalve om ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan een gastland geen besluit tot verwijdering van het grondgebied nemen ten aanzien van burgers van de Unie of familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die een duurzaam verblijfsrecht op zijn grondgebied hebben verworven. 3. Behalve om dwingende redenen van openbare veiligheid zoals door de lidstaten gedefinieerd, kan ten aanzien van geen besluit tot verwijdering worden genomen, indien zij:

a) de laatste tien jaar in het gastland hebben verbleven, of

b) minderjarig zijn, tenzij de verwijdering noodzakelijk is in het belang van de minderjarige, zoals bepaald in het VN Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989.

Dat heel duidelijk art. 28 van de Richtlijn gedaagde gebied rekening te houden met de leeftijd, gezondheidssituatie, gezins en economische situatie sociale en culturele integratie.

Gezien verzoeker niet gehoord is kan zulks onmogelijk gebeurd zijn.

Dat bijkomend en niet in het minst verzoeker meent dat art. 28 van RL 2004/38 wordt geschonden gezien duidelijk geen rekening werd gehouden met deze bepaling. Dat verzoeker in dit verband ook verwijst naar het tweede middel.

Dat verzoeker gehoord had moeten worden alvorens hem de bestreden beslissing werd betekend. Dat de hoorplicht geschonden werd.

Dat verzoeker niets wenst toe te voegen aan de door verwerende partij opgestelde nota.”

3.2. De Raad acht het middel onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel aangezien verzoeker nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissingen voormelde beginselen van behoorlijk bestuur schenden.

3.3. Waar verzoeker de schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert en stelt dat hij diende te worden gehoord alvorens de eerste bestreden beslissing werd genomen, dient erop te worden gewezen dat wanneer een beslissing wordt gesteund op feiten die voor eenvoudige vaststelling vatbaar zijn en die niet worden betwist, dus wanneer het gaat om feiten die vaststaan en waarover de betrokkene geen verdere klaarheid kan brengen, het bestuur er niet toe gehouden is de betrokkene te horen. Dit is het geval wanneer de beslissing steunt op een in kracht van gewijsde gegane rechterlijke uitspraak, zoals te dezen (cf. RvS 19 juli 2012, nr. 220.341). Verzoeker betwist het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen, waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt en waarnaar de eerste bestreden beslissing verwijst, als dusdanig niet, evenmin als de vaststelling in de eerste bestreden beslissing dat het ingesteld beroep tegen dit vonnis door het hof van beroep van Antwerpen onontvankelijk werd bevonden, arrest waarvan zich eveneens een kopie in het administratief dossier bevindt. Verzoeker diende derhalve niet vooraf in de gelegenheid te worden gesteld om zijn standpunt ter zake naar voor te brengen. Verzoeker toont ook niet aan welke persoonlijke situatie hij bij zijn horen zou meegedeeld hebben die aanleiding zou gegeven hebben tot een andere beoordeling van zijn situatie, zodat de hele zaak beperkt blijft tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan zijn tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Verzoeker toont derhalve geen schending aan van de hoorplicht in het licht van de zorgvuldigheidsplicht.

3.4. Waar verzoeker ter ondersteuning van zijn betoog verwijst naar de schending van artikel 28 van Richtlijn 2004/38/EG, dient erop te worden gewezen dat artikel 288 VWEU bepaalt dat een richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd is, doch dat aan de nationale instanties de bevoegdheid wordt gelaten vorm en middelen te kiezen. Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn. Het gaat om een verticale rechtstreekse werking die alleen geldt indien de lidstaten de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn (cf. RvS 27 maart 2012, nr. 218.657). In casu werd de betrokken richtlijn omgezet in Belgisch recht via de wetten van 15 september 2006 en 25 april 2007 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (BS 5 oktober 2006 en BS 10 mei 2007) en verzoeker toont niet aan dat de aangehaalde bepaling niet of niet correct werd omgezet in Belgisch recht, derwijze dat hij niet dienstig kan steunen op de schending van een bepaling van de betrokken richtlijn.

Het eerste middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.5. In een tweede middel werpt verzoeker op, “Schending van art. 42quater of 42 septies van de Vreemdelingenwet. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, Schending van art. 54 van het KB Vreemdelingen. Machtsoverschrijding.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat de bestreden beslissing stelt dat ingevolge de nietigverklaring van het huwelijk verzoeker nooit een verblijfsrecht had mogen krijgen en zelfs geen visum had kunnen krijgen.

Dat om reden van fraus omnia corrumpit het verblijfsrecht ab initio wordt ingetrokken.

Dat verzoeker stelt dat deze redenering in strijd is met de wet.

Immers de wetgever heeft het geval van fraude/schijnhuwelijk zeer duidelijk ondervangen in de Vreemdelingenwet.

Dat gezien verzoeker getrouwd was met een Belgische en heden wettelijk samenwoont met een rechtmatig in België verblijvende persoon, hij verwijst naar art. 42quater van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst naar art. 42quater van de Vreemdelingenwet:(...).

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2, De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste een jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

Derhalve heeft de wetgever het geval van schijnhuwelijk ondervangen in de Vreemdelingenwet namelijk in §14° en 5° van art. 42quater.

Dat gedaagde derhalve zich niet kan beroepen op fraus omnia corrumpit om het verblijfsrecht ab initio te vernietigen. Gedaagde duidt trouwens op geen enkele wijze aan hoe zij dit kadert in de Vreemdelingenwet. Er wordt immers geen enkele verwijzing gemaakt naar enig artikel uit de Vreemdelingenwet wat in elk geval een schending oplevert van de materiële motiveringsplicht. Dat verzoeker echt niet inziet hoe men kan komen tot het besluit van gedaagde zonder toepassing te maken van art. 42quater van de Vreemdelingenwet.

Zeer duidelijk heeft de wetgever gewild dat schijnhuwelijken verblijfsrechtelijke gevolgen zouden hebben maar zij heeft dit willen beperken in de tijd meer bepaald tot een maximum van vijf jaar.

Dat de bestreden beslissing genomen werd in de loop van het zesde jaar van zijn verblijf zodat de termijn om dergelijke beslissing te nemen hopeloos voorbij is.

Dat de redenering van gedaagde faalt en art. 42quater van de Vreemdelingenwet geschonden werd.

Dat de motiveringsplicht geschonden werd door geen rekening te houden met art. 42quater en doordat gedaagde benevens fraus omnia corrumpit geen enkel wettelijke grondslag kan weergeven waarop de bestreden beslissing wordt gesteund,

Dat ondergeschikt men ervan uit zou gaan dat het gaat om een geval zoals omschreven in art. 42 septies dan meent verzoeker dat ook dit niet kan worden toegepast.

Dat het artikel als volgt luidt:

De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst weigeren of een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.

Dat verzoeker verweten kan worden een huwelijk te hebben aangegaan met een valse intentie maar niet dat hij valse informatie of vervalste documenten zou hebben gebruikt. Dat bovendien art. 42 septies niet in overeenstemming is met art. 28 van Richtlijn 2004/38 dat in alle gevallen gebied rekening te houden met de in het eerste middel ontwikkelde elementen.

Wat betreft art. 54 van het KB Vreemdelingen

Dat art. 54 van het KB als volgt luidt:

Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken. Dat verzoeker vaststelt dat hij geen bijlage 21 mocht ontvangen maar een bijlage 13 sexes samen met een beslissing intrekking verblijfsrecht.

Dat indien een van bovenvermelde artikelen van toepassing zou zijn had verzoeker derhalve een bijlage 21 ontvangen hetgeen niet het geval is.

Dat art. 54 van het KB derhalve geschonden werd.

Nog meer ondergeschikt: Sui generis vorm van intrekking

Dat tenslotte verzoeker meent dat de beslissing noch gebaseerd is op 42 quater noch op 24 septies en het dus gaat om een sui generis vorm welke wordt afgeleid uit het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" dan meent verzoeker dat de beslissing werd genomen door een niet bevoegd persoon. Immers dergelijke beslissing komen niet voor in het Ministerieel besluit van 9 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat een dergelijke besluit enkel en alleen kan genomen worden door de Minister zelf bij gebreke aan delegatie aan een attache.

Dat de betrokken attache derhalve haar macht heeft overschreden en de beslissing genomen werd door een niet bevoegd persoon."

3.6. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de intrekking van het verblijfsrecht op grond van het bestaan van een schijnhuwelijk slechts kan plaatsvinden binnen het kader van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, dient erop gewezen dat in de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarmee onder meer het artikel 42quater wordt ingevoegd, uitdrukkelijk wordt gesteld dat "de uitzonderingen die voorzien worden in § 4 voor de gevallen van nietigverklaring van het huwelijk, zijn van toepassing onder voorbehoud van artikel 42septies (...) dat in overeenstemming met de richtlijn, bevestigt dat er in geval van schijnhuwelijk of fraude op elk moment een einde kan worden gemaakt aan het verblijf van het familielid" (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 55). Verzoeker kan zich derhalve niet dienstig beroepen op de schending van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, aangezien zijn huwelijk werd nietig verklaard wegens een schijnhuwelijk.

3.7. Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet stelt dat de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde een einde kan stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht. Een termijn voor de beëindiging van het verblijfsrecht is niet voorzien. Aangaande deze bepaling wordt in de Memorie van Toelichting gesteld dat "dit motief voor een beëindiging van het verblijf een toepassing is van het algemeen rechtsprincipe 'Fraus omnia corrumpit'" (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 76). Uit hetgeen voorafgaat blijkt onmiskenbaar dat de wetgever in die gevallen waarin fraude heeft geleid tot het toekennen van het verblijfsrecht, het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit" dermate van belang heeft geacht dat het een weerslag heeft gevonden in een uitdrukkelijke bepaling. De verwerende partij kon derhalve, volledig in lijn met de ratio legis van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, in de loop van het zesde jaar van verzoekers verblijf besluiten dat uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen is gebleken dat verzoeker de Belgische procedures tot gezinshereniging heeft misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane en zich dienvolgens bij het nemen van de eerste bestreden beslissing baseren op het algemeen rechtsbeginsel "fraus omnia corrumpit", te meer nu verzoeker het bestaan en de rechtsgeldigheid van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen op geen enkele wijze betwist. Dat daarbij niet uitdrukkelijk werd verwezen naar enige bepaling uit de Vreemdelingenwet doet daaraan geen afbreuk, nu ontegensprekelijk is gemotiveerd dat de vastgestelde fraude aan de basis heeft gelegen van de eerste bestreden beslissing en verzoeker aldus op een duidelijke wijze in kennis werd gesteld van de

redenen die tot deze beslissing hebben geleid (cf. RvS 19 juli 2012, nr. 220.341). Om voormelde redenen is het ook niet vereist dat verzoeker in uitvoering van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, dat onder meer verwijst naar de toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet, een bijlage 21 betekend wordt. Immers wordt op een gelijke wijze een beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht getroffen samen met een bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan verzoeker overigens de motieven niet betwist. Aangezien de eerste bestreden beslissing steunt op de toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *“fraus omnia corrumpit”* en volledig in lijn met de ratio legis van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet getroffen werd, kan besloten worden dat de eerste bestreden beslissing wel degelijk getroffen mocht worden door een attaché. Immers laat artikel 6, §1 van het Ministerieel besluit van 9 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, toe dat aan een personeelslid van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie uitoefent van attaché, delegatie van bevoegdheid wordt verleend voor de toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet.

3.8. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift op enigszins contradictorische wijze erop wijst dat artikel 42septies van de Vreemdelingenwet geschonden is en tegelijkertijd van oordeel is dat artikel 42septies van de Vreemdelingenwet niet op zijn geval van toepassing is, aangezien hem niet kan verweten worden een huwelijk te hebben aangegaan waarbij hij valse informatie of valse of vervalste documenten zou hebben gebruikt, wijst de Raad erop dat in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen waarnaar de bestreden beslissing verwijst, onder meer kan gelezen worden dat het parket van oordeel was dat het huwelijk in strijd is met artikel 146bis van het BW en dat de rechtbank vervolgens oordeelde, *“Uit volgend geheel van elementen blijkt dat voor dhr. Z. het huwelijk alleen ingegeven was door zijn intentie zich van een legaal verblijf in België te verzekeren en niet gericht was op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap met mevr. Z”*, waarna de rechtbank het huwelijk volstrekt nietig acht en de nietigverklaring ervan uitspreekt. Een huwelijk dat wordt nietig verklaard wegens een schijnhuwelijk, dit wegens een valse intentie, wat verzoeker ook uitdrukkelijk toegeeft in zijn verzoekschrift, wijst op fraude, *“fraus”*, reden waarom het verblijfsrecht wel degelijk kan worden ingetrokken.

3.9. Voorts kan er op gewezen worden dat het Hof van Justitie in zijn arrest van 14 april 2005 stelde dat *“het recht van toegang tot het grondgebied van een lidstaat van een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, louter ontleend [wordt] aan de familiebetrekking. Derhalve is de afgifte van een verblijfsvergunning aan een onderdaan van een derde land die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat niet te beschouwen als een rechtscheppende handeling, maar als een handeling waarbij een lidstaat de individuele positie van een onderdaan van een derde land ten opzichte van de bepalingen van het gemeenschapsrecht vaststelt”* (HvJ van 14 april 2005, C-157/03, Commissie t. Koninkrijk Spanje, 2005, punt 28; cf HvJ van 25 juli 2002 C-459/99, 2002, Jurispr. blz. I-6591punt 74). Uit dit declaratoire karakter vloeit voort dat het ontstaan van het verblijfsrecht niet afhangt van de afgifte van de verblijfskaart, maar louter uit het bestaan van de familieband die is ontstaan door het huwelijk. Nu verzoekers huwelijk nietig werd verklaard, en het geacht moet worden nooit te hebben bestaan, kon de verwerende partij terecht verzoekers verblijfsrecht intrekken waarvan het gevolg is dat het verblijfsrecht ab initio voor onbestaande moet worden geacht.

3.10. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals onder meer opgelegd door artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, wordt niet aannemelijk gemaakt, nu uit de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven die hebben geleid tot de eerste bestreden beslissing kent.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA